

VRIENDSCHAP VERDRIJFT HAAT

Foto: Liselotte Anckaert

Aanvankelijk praatten de moeders vooral over hun werk en gezin. „Gaandeweg kwam ook ons geloof ter sprake”, vertelt Lucrèce Ongenaert. "We hadden meer gemeen dan we dachten. Dat ondervond ik bijvoorbeeld toen Hayat een benefiet organiseerde voor een leerling van haar school die het moeilijk had. Die inzet voor armen is ook eigen aan het christelijke geloof. Ook gastvrijheid draagt Hayat hoog in het vaandel. Door bij haar thuis te komen, leerde ik haar beter kennen."

"**Mijn manier van leven komt voort uit mijn geloof**", legt de moslima uit. "De dagelijkse gebedsmomenten zijn een soort wake-upcalls die me confronteren met de vraag of ik wel goed bezig ben. Niet omwille van mezelf, maar omwille van Allah." Als tegengewicht tegen de groeiende angst voor de islam besloot het tweetal met hun vriendschap naar buiten te treden. Daarom lanceerden ze de [Facebookgroep Vrome vriendinnen](#). "Vroom krijgt in Vlaanderen soms verkeerdelijk een negatieve bijklank", legt de parochieassistente uit. "Daar gaat het niet om."

Met Vrome vriendinnen willen we de interreligieuze dialoog aanwakkeren." Inmiddels sloten ruim zestig vrouwen zich aan, onder wie ook protestanten. Inmiddels verdiepen de twee vriendinnen zich in elkaars godsdienst. "Sinds kort lees ik geregeld in de Koran", vertelt Ongenaert. „Als ik iets niet begrijp, vraag ik Hayat om uitleg of andersom. De verschillen dagen me uit mijn eigen geloofswaarheden in vraag te stellen, zonder daarom aan mijn geloof te twijfelen."

Integendeel, sinds ik Hayat ken, geloof ik sterker en kom ik er ook uitdrukkelijker voor uit. Zo draag ik vaker een kruisje om mijn hals. Hayat deed me inzien dat je je voor je geloof niet hoeft te schamen. Sindsdien spreken meer mensen me aan." Basis voor de vriendschap tussen de vrouwen is vertrouwen. „Ik bewonder in Lucrèce dat ze zo open en oprecht is", zegt Hayat Elmarcaée.

"Wanneer iemand een grap maakt of een uitspraak over de islam doet, voel ik me soms gekwetst. Van Lucrèce verdraag ik dat, omdat ze me respecteert. Het is jammer dat er zo veel misverstanden over de islam bestaan en dat ons geloof vaak in één adem met geweld en haat wordt genoemd." "Heel wat islamitische jongeren kampen vandaag met een identiteitscrisis", vervolgt Hayat Elmarcaée.

"Velen weten niet meer wat eigen is aan hun godsdienst en wat aan de heersende cultuur waarin ze leven. Ook heel wat onderwerpen, zoals emoties en seksualiteit, zijn bij ons taboe. Dat wil ik helpen doorbreken. **Ik wil mijn steentje bijdragen aan een meer vredelievende samenleving**. Daarom kies ik ervoor te werken." In de toekomst hopen de vriendinnen de leden van de Facebookgroep te kunnen samenbrengen. "Misschien ontstaan van daaruit weer nieuwe vriendschappen", hoopt de parochieassistente. "Als je andermans geloof wil begrijpen, dien je elkaar eerst als mens te leren kennen. Vanuit die band groeit vertrouwen en pas van daaruit kan echte dialoog plaatsvinden."

Met dank aan Lucrèce Ongenaert (Auteur: [Liselotte Anckaert](#), eerder verschenen in *Kerk en Leven* jg 17 nr. 10 Gent, blz. 17)

TERUG